

JOHAN EYSSEN
smyckekonst, konceptkonst

KLÖVEDAL
18 PÅ KARTAN

om att vara konstnär:

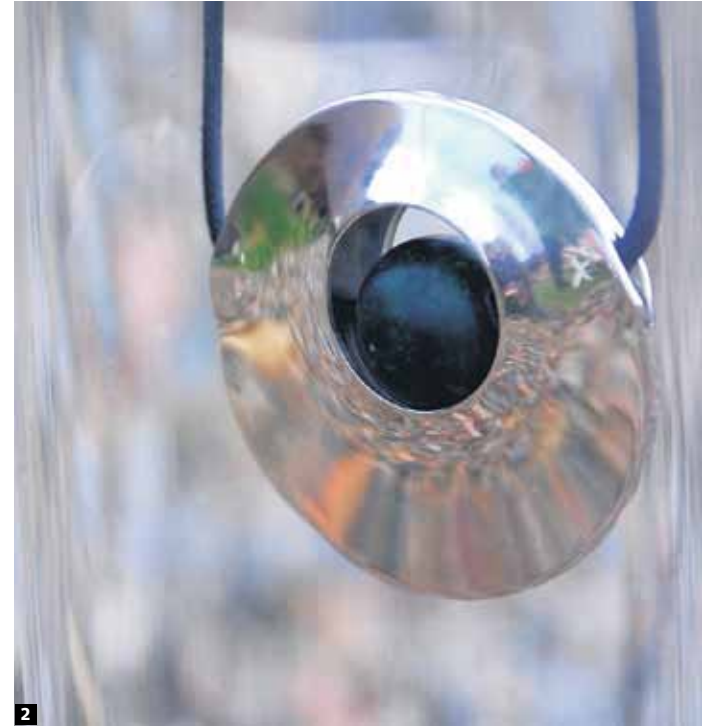
att ha ett förhållningssätt till sin omgivning. Det är viktigare vad man gör än vad man är.

om konstens uppgift:

att försköna, förklara och ifrågasätta.

om konstvandringen:

Kul att vara med. Ett sätt att marknadsföra sig, sen kan det vara svårt att släppa in massa folk i ateljén, som för mig är rätt privat.

1 Pilligt hantverk. Johan löder en guldlänk som till slut består av hundratals små ringar krokade i varandra.

2 Kontrasternas material. I smycket "med hål i", är stenputtekulan från 70-talet en matt och grov kontrast till det blanka silvret.

SKAPAR UR LUST ATT RUSKA OM

[Smycken med finurliga texter och små, små kor. Lego med diamanter eller en fullskalig telefonkiosk ombyggd till rymdraket. För Johan Eysen är lusten och leken själva grejen med konstnärskapet. Jämt övertygelsen att konst kan förändra världen.](#)

Alldeles vid foten av berget i byn Halsbäck ligger Johan Eysens röda lilla stuga. Därinne rymmer en hel silversmedja, med allsköns material, verktyg, tänkta och otänkta idéer från golv till tak. Det groor, tar form och blir till smycken, och mitt i den kreativa processen finner Johan balans.

– Här tillbringar jag gärna mycket tid, säger han och ser sig nöjt omkring.

Född i Stockholm, med somrar sen barns ben i Halsbäck på Tjörn, flyttade han ut till släktgården som artonåring. Sedan dess har han bott, arbetat och skapat på mark som tillhört tolv generationer bakåt. Här finns allt inom räckhåll, mekaniska verkstaden, silversmedjan, järnsmedjan och flipperhallen.

– Jag är allra helst här, åker gärna inte över bron, säger Johan med ett skratt.

Här finns resliga berg, Stigfjordens vikar och nära till horisonten.

– Jag inspireras nära naturen, hos urkraften

i bergen och havet. Där krymper allt ner till det allra väsentligaste.

Skapandet har alltid funnits där, berättar Johan. Som liten älskade han besöken hos farmor som var konstnär.

– Jag minns så väl ateljén hemma hos henne, doften av terpentiner och oljefärg.

Det var hon som födde drömmen om att bli konstnär.

Och redan på verkstadsteknisk gymna – sielinje, medan andra gjorde skruvar och muttrar, svarvade Johan ringar i mässing.

– En del kommer nog från pappa. Han höll på med smycken på 50-60-talet. Så jag har tagit över hans verktyg och det som sitter i händerna också.

Självlärd, men ut i fingerspetsarna driven, har han hållit på med smycken sen han var femton.

Ur skaparkraften som förändrande av omvärlden, fick Johan idén till projektet Frisläppt för snart fem år sen. Där ett trettiotal konstnärer och konsthantverkare deltog, alla med gemensamt mål att överraska, roa eller väcka en tanke.

– Grundidén var att skapa mötet mellan konst och publik på oväntade platser.

Som blev till färdigpackad konst i köttbilden, dikter på knäckebrödspaket, skulpturer i parker, konstverk längs vägar, på hotellrum och offentliga toaletter.

– Konsten får inte bli för institutionaliserad, säger Johan som menar att det handlar om att hålla sig fri från konventioner.

– Viktigast för mig är att behålla lekfullheten och nyfikenheten inför nya material.

Som leder vidare till andra uttrycksformer, långt större än smycken.

– Ibland bara måste jag göra om telefonkiosker till rymdraket, bilar till kor, eller förse en rullator med choppergaffel.

Men så återvänder han alltid till silver – smedjan, det lilla formatet.

– Detta är min bas och mitt tankenav, säger han och visar senaste verken i Lego och diamanter, järnskrot och guld. Där det grova möter det eleganta, det finslipade det ruffiga. Där någonstans blir smyckena till en gest att känna, tänka efter. Att inte vila still i det förutsägbara, utan lyfta på stenar och se efter en gång till.

– Ytterst hoppas man ju skapa en tanke hos betraktaren. För i slutändan är det viktigt att göra skillnad som konstnär.